

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobkyně: **M M B Solar Partners v. o. s.**, IČ 29111064, Na Vypichu 288/13, 162 00 Praha 6-Liboc,
zastoupené Mgr. Oldřichem Barochem, advokátem, Londýnská 730/59, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: **Státní energetická inspekce, ústřední inspektorát**, IČ 61387584, Gorazdova 1969/24, 120 00 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. 902012523 ze dne 21. 7. 2023, č.j. SEI-16769/2023/90.221,

takto:

I. Rozhodnutí Státní energetické inspekce, ústředního inspektorátu, č. 902012523 ze dne 21. 7. 2023, č.j. SEI-16769/2023/90.221, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 15 342 Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Oldřicha Barocha, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 30. 8. 2023, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalované č. 902012523 ze dne 21. 7. 2023, č.j. SEI-16769/2023/90.221 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Kováříková.

Napadeným rozhodnutím bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobkynino odvolání a potvrzeno rozhodnutí Státní energetické inspekce, Územního inspektorátu pro Plzeňský a Karlovarský kraj (dále jen „inspektorát SEI“ nebo „prvoinstanční správní orgán“) č. 322016923 ze dne 11. 5. 2023, č.j. SEI-11180/2023/32.102 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 51 odst. 3 správního řádu zamítnuta žádost žalobkyně ze dne 3. 10. 2022 o stanovení individuálních podmínek podpory pro zdroj ID zdroje 016900_Z11 (Solar Mračnice), podaná podle § 34a odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podporovaných zdrojích energie“ nebo „zákon č. 165/2012 Sb.“ či „zákon o POZE“), neboť žalobkyně měla v okamžiku podání žádosti výrobnu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie (dále jen „OZE“) v pronájmu a její náklady nezahrnovaly investiční náklady ani investiční podporu. Žalobkyně se domáhala též zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

2. Financování podpory elektřiny z podporovaných zdrojů, tepla a biometanu z obnovitelných zdrojů a poskytnutí dotace operátorovi trhu na úhradu těchto nákladů upravuje zákon o podporovaných zdrojích energie. Správní řízení upravuje správní řád.

[II] Žaloba

3. Žalobkyně v žalobě předně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v absenci důvodů zjištěného skutkového stavu i v absenci odůvodnění při výkladu právních norem.

4. S odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38), ze které se podává, kdy je rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, žalobkyně namítala, že byť se žalovaná určitým způsobem zabývala v napadeném rozhodnutí jejími námitkami, nedostála své povinnosti se s nimi vypořádat „přezkoumatelně“. Příkladmo uvedla žalobkyně následující.

   i) Byť to žalovaná popírá, nelze napadené rozhodnutí vyložit jinak, než že nárok na podporu/stanovení celkového množství elektřiny má pouze vlastník výrobny elektřiny, nikoliv uživatel.

   ii) Nájemné není investice výrobce do výrobny elektřiny.

   iii) Protože je žalobkyně nájemce výrobny elektřiny, nelze vypočítat vnitřní výnosové procento investic.

5. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí postrádalo nejen úvahy žalované týkající se výkladu právních norem, ale též informace o vypořádání se s námitkami žalobkyně – především ohledně toho, že je bezpředmětné, zda je žalobkyně vlastník či nájemce výrobny, protože je důležité, že byla vůbec učiněna investice do výrobny, je napadené rozhodnutí zatíženo vadou nesplnění náležitostí rozhodnutí správního orgánu vyplývající z § 68 správního řádu.

6. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné a zatíženo celou řadou vad. Žalovaná pouze shrnula, že není nutné provádět další dokazování, neboť byla zjištěna skutečnost - existence nájemní smlouvy - která znemožňuje žádosti vyhovět. Žalobkyně akcentovala, že existence nájemní smlouvy, resp. nájemního vztahu nezakládá takový stav, aby mohla žalovaná aplikovat § 51 odst. 3 správního řádu. Tato skutečnost nemá na posouzení žádosti žádný vliv a žalovaná není oprávněna se jí ani zabývat.

7. Další žalobní námitkou byla chybná aplikace právních norem.

8. Meritum celé věci je chybná aplikace právních norem žalovanou, zejména § 34a odst. 2 zákona o podporovaných zdrojích energie. Žalovaná vylučuje, aby žádat stanovení celkového množství

elektřiny, ze které se hradí odvod, mohla osoba, která není vlastníkem výrobny. Tento závěr nemá oporu v zákoně. Žádost dle § 34a odst. 2 zákona o podporovaných zdrojích energie může podat výrobce elektřiny, o povinnosti vlastnictví výrobny elektřiny není v komentovaném ustanovení stanoveno ničeho.

9. Žalovaná dále argumentovala tím, že není možné vyhovět žádosti dle § 34a odst. 2 zákona o podporovaných zdrojích energie, protože není možné vypočítat vnitřní výnosové procento investic. Pro výpočet vnitřního procenta investice je dle žalované nutné zahrnout investiční náklady či investiční podporu, kam nelze zahrnout nájemné. Tento závěr žalovaná dále nerozvádí a neodůvodňuje. V podstatě tímto výkladem došla žalovaná k závěru, že pouze a jen vlastník může žádat o stanovení celkového množství elektřiny.

10. Žalovaná vykládá a aplikuje ustanovení zákona o podporovaných zdrojích energie nejen chybně, ale v rámci svého výkladu jde dokonce až za hranice zákona a vykládá jej tím způsobem, co v uvedeném zákoně není. V § 34a odst. 2 zákona o podporovaných zdrojích energie je stanoveno, že výrobce [srov. § 2 odst. 1 písm. p) zákona o podporovaných zdrojích energie] může - nikoliv vlastník výrobny - žádat o stanovení celkového množství elektřiny, pokud hodnota vnitřního výnosového procenta investice do výrobny elektřiny nedosáhne 6,3 %. Zákon nestanovuje, že investice do výrobny elektřiny musí být vložena výrobcem/žalobkyní, nýbrž obecně mluví o investici do výrobny elektřiny. V tomto případě byla provedena jedním ze společníků žalobkyně, společností Solar Mračnice s. r. o., IČ: 290 84 491.

11. Pokud žalovaná razí názor, že náklady žalobkyně nezahrnují investiční náklady, když nájem není investičním nákladem, je její argumentace nepřiléhavá a mimo dikci zákona. Nejen, že nájem v této věci nehraje roli, ale zákon neříká nic o tom, že investiční náklady do výrobny musejí být vynaloženy přímo žalobcem, coby výrobcem, a *contrario* pokud by se použil výklad žalované, nikdo jiný, než vlastník výrobny by neměl právo nejen žádat o podporu, ale též podat žádost na stanovení celkového množství elektřiny dle § 34a odst. 2. Tímto výkladem by došlo ke značnému znevýhodnění/diskriminaci výrobců nevlastnících výrobny elektřiny a nájemci výrobny elektřiny by neměli rovné podmínky pro svoje podnikání.

12. Dle žalobkyně je bezpředmětné, zda zdroj ID 016900_Z11 žalobkyně vlastní nebo ho má v nájmu. Investiční náklady byly vynaloženy (společností Solar Mračnice s.r.o.) a komentované ustanovení nestanovuje ve své hypotéze podmínku vynaložení investičních nákladů žalobcem, coby výrobcem, nýbrž obecně zakotvuje vynaložení investičních nákladů (logickým a systematickým výkladem lze dojít k tomu, že je jedno, kým bude investiční náklad vynaložen). Výpočtu hodnoty vnitřního výnosového procenta investice ničeho nebrání (postačují hodnoty investiční náklad a příjem za prodej energie, neboť výpočet hodnoty IRR je v zásadě porovnání investičních nákladů oproti příjmu za prodej elektřiny), pokud žalobkyně ve své žádosti předložila technické a ekonomické údaje o výrobně elektřiny a jejím provozu v souladu s prováděcím předpisem. Hodnoty pro výpočet vnitřního výnosového procenta investice žalovaná měla, a tudíž jí nebránila žádná překážka žádosti nevyhovět, ať už skutková či právní.

13. Žalobkyně pro ilustraci popsala, že jako výrobce získává příjem za prodej elektřiny od ČEZu. Tento příjem putuje v podobě nájemného na společnost Solar Mračnice s.r.o. (vždy ve výši 99 % příjmu od ČEZu, 1 % je užito na náklady žalobkyně), současně společnost Solar Mračnice s.r.o. - vlastník výrobny - vynaložila investiční náklad na výrobnu elektřiny. Výrobce/žalobkyně podala v souladu s § 34a odst. 2 zákona. žádost, veškeré proměnné pro výpočet hodnoty vnitřního výnosového procenta investice jsou dané a výpočet dle přílohy č. 6 vyhlášky 72/2022 Sb. je možný. Zákon nevyžaduje, aby byl výrobce vlastník výrobny a aby současně výhradně výrobce provedl investici do výrobny.

14. Žalobkyně dále konstatovala, že vztah výrobce elektřiny k výrobně je řešen pouze zákonem č. 458/2000 Sb., energetický zákon, ve vztahu k žádosti o licenci. Jednou z požadovaných příloh je doklad prokazující vlastnické nebo užívací právo**.** Zákon o podporovaných zdrojích energie tuto

problematiku neřeší, a proto žalované nepříslušelo, aby se zabývala vztahem mezi vlastníkem a nájemcem výrobny. V tomto případě žalovaná svým jednáním porušila zásadu právního státu, resp. princip legality výkonu veřejné moci - orgán veřejné moci může činit pouze to, co mu zákon výslovně dovoluje - když se zabývala právní otázkou, kterou nebyla oprávněna řešit, a to vlastnickým vztahem k výrobně elektřiny.

15. I když byla žalobkyně přesvědčena, že je naprosto bezpředmětné pro posouzení nezákonnosti napadeného rozhodnutí, zda má výrobnu ve vlastnictví nebo v nájemním vztahu, vykreslila v rámci žaloby i okolnosti týkající se její struktury a vztahů mezi nájemcem a pronajímatelem/vlastníkem výrobny.

16. Solar Mračnice s. r. o., jakožto vlastník výrobny, je společníkem žalobkyně, která je veřejnou obchodní společností. Žalobkyně byla založena třemi společníky - Solar Březí s. r. o., Solar Mračnice s. r. o. a Solar Meclov s. r. o. (dále jen „vlastníci výroben“). Všichni vlastníci výroben elektřiny (zdroje ID 016901_Z11, ID 016900_Z11 a ID016902_Z11) pouze proto, že nebylo možno připojit výrobny elektřiny samostatně, ale pouze přes jedno místo připojení, založili žalobkyni jako výrobce elektřiny a společníci jí dali výrobny elektřiny k užívání na základě nájemní smlouvy. Jak vyplývá z nájemní smlouvy, kterou má správní orgán k dispozici, jsou společníci výlučnými vlastníky výroben elektřiny a ideálními spoluvlastníky přípojného bodu.

17. Žalovaná se k vysvětlení žalobkyně týkající se existence nájemní smlouvy zabývala tím, zda nebylo možné, aby se připojili přímo vlastníci výroben elektřiny a uzavřela, že právní předpis nevylučuje připojení přímo vlastníků výroben, a tedy nebylo důvodné/účelné uzavření nájemní smlouvy. Žalovaná následně konstatovala, že z hlediska důvodnosti pro její postup ji tyto okolnosti ve svém rozhodnutí utvrdily.

18. Dle žalobkyně se jedná o závažné pochybení žalované, pokud v rámci své rozhodovací činnosti hodnotí záležitosti, které nespadají do její kompetence. Žalované nepřísluší hodnotit, ani po právní stránce, ani po skutkové, zda bylo možné, aby se vlastníci výroben napojili napřímo. Žalovaný nezná veškeré právní ani skutkové otázky, které bránily vlastníkům výroben připojit se přímo, a tedy proč byla udělána struktura žalobkyně (výrobce/vlastníci výroben). Už vůbec jí nepřísluší o tyto své domnělé závěry, k jejichž stanovení nemá pravomoc, opřít své rozhodnutí o zamítnutí žádosti. K vyřízení žádosti postačilo žalované ověřit, zda je žalobkyně výrobce, nikoliv hodnotit její vlastnickou strukturu a možnosti vlastníků výroben napojit se přímo.

19. Žalovaná se v rámci řízení a následného rozhodování dopustila porušení několika zásad správního práva, zejména zásady zákonnosti, materiální pravdy, zásady rovnosti a nestrannosti a zásady právní jistoty.

20. Žalobkyně shledává porušení zásady zákonnosti v tom, že žalovaná nepostupovala v souladu s právními předpisy a uplatňovala svoji pravomoc k účelu, ke kterému jí nebyla svěřena. Žalovaná postupovala v rozporu se zákonem o podporovaných zdrojích energie, zejména v rozporu s § 34a odst. 2 tohoto zákona, když chybně v intencích citovaného ustanovení vyložila, že pouze vlastník výrobny může podat žádost pro stanovení celkového množství elektřiny. Žalovaná postupovala ve svých úvahách chybně i v tom, že žalobkyně neměla žádné investiční náklady, a proto není možné vypočíst hodnotu vnitřního výnosového procenta investice. Žalovaná aplikovala zcela chybný výklad dotčeného ustanovení, svými úvahami došla i nad rámec dikce zákona (některé závěry žalované nejsou opřeny o žádné zákonné ustanovení), a postupovala tedy v rozporu se zásadou zákonnosti. Žalovaná rovněž porušila zásadu zákonnosti v tom, že posuzovala vztah výrobce k výrobně elektřiny. Tím překročila svoji pravomoc, neboť jí nepřísluší v rámci předmětné věci posuzovat, zda je žalobkyně vlastníkem nebo nájemcem výrobny. Pro vyhovění žádosti žalobkyně pouze postačuje vědět, že žalobkyně je výrobce ve smyslu § 2 odst. 1 písm. p) zákona o podporovaných zdrojích energie.

21. Žalovaná porušila zásadu materiální pravdy v tom, že byla povinna zjistit skutkový stav bez zjevných pochybností a rozhodnutí musí vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu.

Žalovaná skutkový stav věcí vůbec nezjišťovala a odvolala se na § 51 odst. 3 ve spojení s § 3 správního řádu, neboť dle jejího názoru „*byl zjištěn stav věci, který nevyvolává důvodné pochybnosti o nenárokovosti na kladné vyřízení žádosti žalobce*“, načež opřela tento závěr o existenci nájemního vztahu. Protože existence nájemního vztahu nemá žádný vliv na vyřízení žádosti, překročila žalovaná svoji pravomoc a současně chybně aplikovala zákonné normy. Tento postup však nelze užít, a žalovaná tak postupovala v rozporu se zásadou materiální pravdy.

22. K zásadě rovnosti a nestrannosti žalobkyně konstatovala, že pokud žalovaná dělá při posuzování žádosti rozdíly mezi výrobci v tom, zda mají výrobnu v nájmu nebo ve vlastnictví, dopouští se z podstaty věci porušení této zásady, neboť ke každému výrobci přistupuje jinak.

23. Zásada právní jistoty spočívá v tom, že žalovaná bude posuzovat obdobné případy podobně. Tuto zásadu žalovaná porušuje tím, že dělá rozdíly mezi výrobci, tedy neposuzuje obdobné případy podobně, nýbrž zvýhodňuje vlastníky výroben elektřiny, což je zcela nepřípustné.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

24. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 10. 10. 2023, v němž setrvala na závěrech napadeného rozhodnutí a odůvodnění v něm uvedené, které považovala za správné a odpovídající platné právní úpravě. Stran nepřezkoumatelnosti žalovaná, opíraje se o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2029, č.j. 8 Afs 267/2017-38, shrnula, že s ohledem na shodu či podobnost námitek uplatněných žalobkyní v odvolání (a následně i v podané žalobě) se všemi námitkami v odvolacím řízení zabývala a vypořádala je, což napadené rozhodnutí komplexně vyjadřuje. Odkázala přitom v uváděných souvislostech nejen na napadené rozhodnutí, ale na kompletní obsah správního spisu.

25. Zásadním v této projednávané věci je závěr žalované, ke kterému dospěla na bázi nájemní smlouvy ze dne 26. 11. 2011 – výrobce provozující výrobnu (v daném případě žalobkyně), kterou má v nájmu, nenese ani investiční náklady ani investiční podporu, protože tyto náklady nese vlastník výrobny (= pronajímatel), který ale výrobnu neprovozuje, a tudíž ani není výrobcem. V takovém případě nelze vypočítat vnitřní výnosové procento investic, tzn. nelze stanovit individuální podmínky podpory. Žalovaná trvala na pojetí nájemného (hrazeného žalobkyní), které spadá do sféry běžných výdajů, tedy neinvestičních (nikoliv investičních) nákladů.

26. Žalovaná doplnila, že žalobkyně jako provozovatel výrobny není nositelem investičních nákladů, a tudíž jakýkoliv výpočet vnitřního výnosového procenta investic je v jejím případě popřením principu tohoto ekonomického kritéria, protože se jí jako nájemci žádný projekt nemůže během svého životního cyklu vyplatit či nevyplatit. Žádný projekt, rozuměj investici, neprovedla. Výrobce v pozici nájemce vstoupil s vlastníkem výrobny v právní vztah, který je závazkovým vztahem ve smyslu soukromého práva. Smluvní právo je založeno na principu autonomie vůle a na uzavření takového vztahu můžou mít vliv úplně jiná kritéria, než jaké byly náklady na pořízení technologie výrobny. Napadené rozhodnutí nepopírá právo žalobkyně provozovat výrobnu a čerpat provozní podporu na elektřinu vyrobenou v ní.

27. K námitce nesprávné aplikace § 51 odst. 3 správního řádu žalovaná uvedla, že doručení nájemní smlouvy žalobkyní mělo zákonný základ. Postupem podle § 3 správního řádu bylo zcela prokázáno, že nebyla opomenuta skutečnost, že i v řízení o žádosti má správní orgán za povinnost postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Povinnost takto postupovat zvýrazňuje i § 51 odst. 3 správního řádu, který stanoví, že je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

28. Žádost byla zamítnuta proto, že tento důkazní prostředek prokázal, že žalobkyně jako výrobce provozující výrobnu, kterou má v nájmu, nenese ani investiční náklady ani investiční podporu, protože tyto náklady nese vlastník výrobny, který ale výrobnu neprovozuje, a tudíž ani není výrobcem. Tato skutečnost založila důvod pro aplikaci § 51 odst. 3 správního řádu.

29. K námitce nesprávné aplikace právních norem žalovaná sdělila, že ve věci bylo rozhodováno o žádosti žalobkyně ze dne 3. 10. 2022, jíž se domáhala stanovení celkového množství elektřiny, za které se hradí odvod, a v níž argumentačně podporuje své podání tím, že tuto možnost skýtá právě § 34a odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb.

30. Žalovaná závěr neorientovala na oprávněnost k podání žádosti výhradně vlastníkem výrobny, nýbrž představila úvahu, kterou se řídila, a sice že žalobkyně jako výrobce provozující výrobnu, kterou má v nájmu, nenese ani investiční náklady a ani investiční podporu, a tudíž nelze vypočítat vnitřní výnosové procento investic do výrobny. Žádosti nebylo možné vyhovět pro nemožnost výpočtu vnitřního výnosového procenta investic, které měla žalovaná spojit s nutností zahrnout do výpočtu investiční náklady či investiční podporu, kam nelze zahrnout nájemné. Žalovaná se v rámci obhajoby správnosti těchto vyjádření orientuje na zákonodárcem přijatý komplexní postup a jím stanovená kritéria pro tento výpočet vyhláškou č. 72/2022 Sb., o zajištění přiměřenosti poskytované provozní podpory zdrojů energie (dále vyhláška č. 72/2022 Sb.).

31. Přílohou č. 2 této vyhlášky s názvem Vzory výkazů pro zjištění rozsahu technických a ekonomických údajů o výrobně elektřiny a jejím provozu se jako závazné k vyplnění výkazu pro výrobny elektřiny využívající energii slunečního záření stanoví pokyny, přičemž v řádku č. 21 je zákonodárcem požadováno uvést *„souhrn investičních nákladů (bez ceny pozemku), které přímo souvisejí s výstavbou a s uvedením výrobny elektřiny do provozu, zahrnující hlavní výrobní zařízení a pomocné provozy, které s výrobou elektřiny přímo souvisejí, a to včetně nákladů, na které byla poskytnuta investiční podpora.“*

32. V téže příloze, v řádku č. 22, zákonodárce stanoví, že *„výrobce vyplní souhrn přijaté nenávratné investiční podpory z veřejných prostředků na výstavbu výrobny elektřiny nebo zdroje elektřiny.“* K tomu žalovaná dodala, že v napadeném rozhodnutí na poukázané žalobkyní reagovala zobecněním a zestručněním toho, co správní orgán 1. stupně šířeji rozvedl na straně 4 rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Tím považovala svá konstatování na str. 6 za postačující k odůvodnění svého náhledu na nájemné.

33. Podle názoru žalované bylo dostatečně prokázané, že nájemné, kterým žalobkyně nepořizuje majetek (ten zůstává ve vlastnictví pronajímatelů), nýbrž které podle čl. 5.1 nájemní smlouvy ze dne 26. 11. 2011 poskytuje jako ekvivalent za pronájem jednotlivých elektráren a přípojky na bázi měsíční, nelze považovat za investiční náklady a je nutné na ně pohlížet jako na běžné výdaje.

34. K ostatním žalobním námitkám, které souvisejí s žalobkyniným výkladem role vlastníka provozovny jako jediného možného investora, které mají podle žalobkyně relevanci pro uznání nájemného jako investičního nákladu a které se vztahují k nestanovení požadavku zákonem, aby byl výrobce vlastník výrobny a aby současně výhradně výrobce provedl investici do výroby, přičemž tyto vrcholí označením postupu žalované za porušení zásady právního státu, principu legality veřejné moci, pokud se zabývá právní otázkou, kterou není oprávněna řešit (tj. vlastnickým vztahem k výrobně elektřiny), žalovaná uzavřela, že zásadní skutečnosti a svůj postup dostatečně vysvětlila jak v napadeném rozhodnutí, tak v tomto vyjádření.

35. Jak vyplývá z výše uvedeného, meritem věci, jíž se ve správním řízení žalovaná zabývala a v níž bylo vydáno napadené rozhodnutí, bylo rozhodování o žádosti podle § 34a odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb., nikoliv rozhodování o vlastnickém vztahu k výrobně.

36. Záležitosti týkající se struktury žalobkyně a vztahů mezi ní jako nájemcem a jednotlivými pronajímateli, kteří jsou vlastníky výroben, byly v rámci odvolacího řízení označeny v posledním odstavci vypořádání námitky s číslem 6. jako tvrzení, které žalovaná zhodnotila tak, že není námitkou v pravém slova smyslu, neboť jen objasňuje, jaký byl důvod k uzavření nájemní smlouvy. V rámci žaloby mu přisuzuje stejný charakter. S názorem žalobkyně, že bylo překročením její pravomoci hodnotit vlastnickou strukturu žalobkyně a nutnost uzavření nájemní smlouvy, se žalovaná neztotožnila.

37. Žalovaná shrnula, že důvod pro aplikaci § 51 odst. 3 správního řádu založen byl, a to na základě uplatnění zásad materiální pravdy a vyšetřovací a provedeného dokazování. Za stěžejní důkaz byla

považována - po jejím posouzení jako podstatného důkazního prostředku - nájemní smlouva do působnosti žalované žalobkyní doručená na základě 4 výzev k odstranění vad žádosti.

38. Na tomto základě byl přijatý závěr (a touto úvahou se správní orgán 1. stupně při aplikaci § 51 odst. 3 správního řádu důsledně řídil), že žalobkyně jako výrobce provozující výrobnu, kterou má v nájmu, nenese ani investiční náklady ani investiční podporu, protože tyto náklady nese vlastník výrobny, který ale výrobnu neprovozuje, a tudíž ani není výrobcem. Jak již bylo uvedeno výše, v takovém případě nelze vypočítat vnitřní výnosové procento investic a z toho důvodu nelze ani stanovit individuální podmínky ve smyslu § 34a odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb.

39. Žalovaná poznamenala, že výrok jako stěžejní a nejdůležitější autoritativní část rozhodnutí odpovídá vlastnostem, které musí podle četné judikatury splňovat, a to přesnosti, srozumitelnosti, určitosti, a který je zároveň plně v souladu s § 51 odst. 3 správního řádu obsažen v rozhodnutí správního orgánu 1. stupně. V napadeném rozhodnutí jsou atributy přesnosti, srozumitelnosti a určitosti splněny ve výroku, který je opřený o § 90 odst. 5 věty první správního řádu. Na základě výše uvedeného učinila žalovaná závěr, že při svém rozhodování nevydala nezákonné rozhodnutí, neporušila zákonem stanovené povinnosti ani základní zásady správního práva, jak je žalobkyní namítáno.

40. Na podkladě shora uvedeného navrhla žalovaná žalobu zamítnout.

[IV] Další podání účastníků řízení

41. Žalobkyně podala k vyjádření žalované repliku ze dne 31. 10. 2023, v níž se především věnovala tomu, že žalovaná zcela ignorovala její argumentaci týkající se výkladu § 34a odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb. Žalovaná se dle žalobkyně s námitkou chybného výkladu právních norem nikterak nevypořádala, obhajovala na podkladě vyhlášky č. 72/2022 Sb. a rozsudku NSS ze dne 25. 8. 2021, č.j. 10 Afs 346/2020-46, pouze svůj názor, že nájem není investičním nákladem.

42. To však není podstatou věci. Argumentace žalobkyně tkví v tom, že žádat o stanovení celkového množství elektřiny (podporu) může výrobce, pokud hodnota vnitřního výnosového procenta investice do výrobny elektřiny nedosáhne 6,3 %. Pro výpočet této veličiny jsou nutné dvě složky, a to příjem za prodej elektřiny a výše investičních nákladů do výrobny elektřiny. Příjem za prodej elektřiny plyne výrobci, neboť je subjektem, který elektřinu vyrábí, a tato hodnota byla žalované známa. Současně žalované byla známa i investice do výrobny elektřiny. Tím, že zákon hovoří obecně o investici do výrobny elektřiny, je nepodstatné, který subjekt investici provedl (jestli přímo výrobce nebo vlastník výrobny). Důležité je pouze to, že byla vynaložena a její hodnota je žalované známa pro provedení výpočtu vnitřního výnosového procenta investice.

43. Zároveň zákon nikterak nespecifikuje, že investice musí být vynaložena nutně pouze výrobcem, který o podporu žádá. V uvedeném případě byla investice do výrobny učiněna vlastníkem výrobny, tedy odlišným subjektem od výrobce. Tato skutečnost však neznamená, že investice nebyla učiněna a nelze vypočítat hodnotu vnitřního výnosového procenta investice. Tím, že zákon nestanovuje povinnost učinit investici do výrobny přímo výrobcem, nebrání stanovení vnitřního výnosového procenta investice žádná překážka, pokud je hodnota investice a výše příjmů za prodej elektřiny známa. Hodnoty obou složek měla žalovaná k dispozici. Vztah mezi výrobcem elektřiny a vlastníkem výrobny je pro výpočet vnitřního výnosového procenta investice zcela bezpředmětný.

44. Ačkoli tyto hodnoty byly žalované známy a argumentace žalobkyně mířila na výše zmíněný výklad zákona, žalovaná se nikterak s tímto právním názorem nevypořádala, aplikovala zákon diskriminačním způsobem a zabývala se pouze tím, že nájemné není investičním nákladem, namísto toho, aby investiční náklad provedený vlastníkem výrobny použila pro výpočet nebo vysvětlila, proč není možné pro výpočet použít investiční náklad vlastníka výrobny.

45. Jak žalobkyně již opakovaně uvedla, veškeré parametry pro výpočet vnitřního výnosového procenta investic jsou známy, tudíž výpočtu vnitřního výnosového procenta investice ničeho nebrání. Žalovaná zcela ignorovala investici vlastníka výrobny a diskriminuje svým výkladem žalobkyni,

jakožto nájemce. Tak jak vykládá zákon žalovaná, může žádat o podporu pouze výrobce vlastnící výrobnu, jelikož u výrobců v pozici nájemců neexistuje investiční náklad, byť z povahy věci existovat logicky musí, protože někdo investici do výrobny vynaložil (*a contrario* by neexistovala samotná výrobna). Současně je vyloučena možnost, aby vlastník výrobny, který přímo investici učinil, žádal o podporu, protože není výrobcem elektřiny.

46. Na své žalobě žalobkyně trvala.

47. Žalovaná v podání ze dne 9. 11. 2023 toliko konstatovala, že žalobkyně v replice neuvádí žádné nové skutečnosti a opakuje svoji předchozí argumentaci. Navrhla, aby sepis repliky ze dne 31. 10. 2023 nebyl považován za důvodně vynaložený náklad řízení.

48. Žalobkyně dne 29. 7. 2024 a 22. 8. 2024 učinila další dvě podání, v nichž informovala zdejší soud o rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2024, č.j. 3 As 89/2024-58, a ze dne 22. 8. 2024, č.j. 3 As 104/2024-52.

[V] Posouzení věci soudem

49. Řízení ve správním soudnictví je upraveno soudním řádem správním.

50. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

51. Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty prvé, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

52. Soud rozhodl o věci v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s., neboť s tím oba účastníci sporu souhlasili.

53. Žaloba je důvodná.

54. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 51 odst. 3 správního řádu zamítnuta žádost žalobkyně ze dne 3. 10. 2022 o stanovení individuálních podmínek podpory pro zdroj ID zdroje 016900_Z11 (Solar Mračnice), podaná podle § 34a odst. 2 zákona o podporovaných zdrojích energie, neboť žalobkyně měla v okamžiku podání žádosti výrobnu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie v pronájmu a její náklady nezahrnovaly investiční náklady ani investiční podporu.

55. Podle § 2 odst. 1 písm. p) zákona o podporovaných zdrojích energie *pro účely tohoto zákona se rozumí výrobcem výrobce elektřiny z obnovitelného zdroje, výrobce elektřiny z druhotného zdroje a výrobce elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla.*

56. Podle § 34a odst. 2 zákona o podporovaných zdrojích energie *žádost o stanovení celkového množství elektřiny, za které se hradí odvod, může podat i výrobce, který vyrábí elektřinu ve výrobně elektřiny náležející do sektoru, ve kterém nebylo zjištěno riziko nadměrné podpory, pokud hodnota vnitřního výnosového procenta investice do výrobny elektřiny za dobu trvání práva na podporu pro výrobnu elektřiny nedosáhne 6,3 %. Žádost podle věty předchozí lze podat do 6 měsíců od zveřejnění zprávy podle § 31 odst. 6. Ustanovení § 34 odst. 1 věty poslední, odst. 3, 4 a 8 se pro řízení o žádosti podle věty první použijí obdobně.*

57. Krajský soud v Plzni rozhodoval ve skutkově i právně shodné věci (totožná byla i společnost žalobkyně) v rozsudku ze dne 28. 3. 2024, č.j. 55 A 47/2023-50. Dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby, když nejprve poukázal na to, že z § 34a odst. 2 věta první zákona o POZE vyplývá, že k úspěšnosti žádosti o stanovení celkového množství elektřiny, za které se hradí odvod, je nezbytné doložit zaprvé, že žádost podává „*výrobce, který vyrábí elektřinu ve výrobně elektřiny náležející do sektoru, ve kterém nebylo zjištěno riziko nadměrné podpory*" a současně zadruhé, že „*hodnota vnitřního výnosového procenta investice do výrobny elektřiny za dobu trvání práva na podporu pro výrobnu elektřiny nedosáhne 6,3 %*". Jsou-li obě tyto podmínky splněny, dojde následně mechanismem uvedeným v § 34a odst. 3 zákona o POZE k „*dorovnání*" hodnoty vnitřního výnosového procenta (anglicky *internal rate of return*, dále také „*IRR*") investice do výrobny elektřiny za dobu trvání práva na podporu pro výrobnu elektřiny na 6,3 %.

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Kováříková.

58. Dále krajský soud uvedl, že § 34a uvedeného zákona má za cíl zajistit relativní výnos (rentabilitu) „*investice do výrobny elektřiny",* a proto ve shodě se správními orgány dovodil, že u nájemce výrobny elektřiny, který neučinil „*investici* do *výrobny elektřiny",* nepřichází tato forma podpory v úvahu. Není to totiž on, kdo učinil investici do výrobny elektřiny a jehož IRR měla být garantována hodnotou 6,3 %. Takový nájemce má vlastní IRR své investice, která je odvozena od jeho podnikání, v rámci kterého nedošlo k „*investici do výrobny elektřiny"*. Tu učinil někdo jiný (zde pronajímatel). Výše uvedenému závěru dle krajského soudu odpovídá i znění vyhlášky č. 72/2022 Sb., o zajištění přiměřenosti poskytované provozní podpory zdrojů energie, neboť z vysvětlivek k řádku 21 vyplývá, že investičními náklady jsou náklady, které „*přímo souvisejí s výstavbou a uvedením výrobny elektřiny do provozu*". Krajský soud k tomu uzavřel, že nájemné za výrobnu elektřiny, která je již vybudovaná a je v provozu, do nich zařadit nelze.

59. Nejvyšší správní soud (ke kasační stížnosti žalobkyně) rozsudkem ze dne 22. 8. 2024, č.j. 3 As 104/2024-52, zrušil nejen rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2024, č. j. 55 A 47/2023-50, ale rovněž rozhodnutí Státní energetické inspekce, ústředního inspektorátu ze dne 21. 7. 2023, č.j. SEI-16789/2023/90.221 (= napadené rozhodnutí ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 55 A 47/2023), a věc vrátil žalované (= Státní energetická inspekce) k dalšímu řízení.

60. Kasační soud vyjevil ve zrušujícím rozsudku mj. toto: „*[21] Jádrem sporu v nyní projednávané věci je, zda žádost o stanovení individuálních podmínek podpory může podat stěžovatelka jako nájemce výrobny elektřiny (zde Solar Meclov). Stěžovatelka setrvává na stanovisku, že to možné je, žalovaná ve shodě s krajským soudem zastává názor opačný.*

[22] Uvedenou otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval ve svém nedávném rozsudku ze dne 27. 6. 2024, č.j. 3 As 89/2024-58. V něm posuzoval po právní stránce prakticky totožnou věc, pouze s tím rozdílem, že v tehdejší věci stěžovatelkou byla žalovaná, neboť Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci již zmiňovaným rozsudkem č.j. 59 A 65/2023- 41 vyhověl žalobě tehdejší žalobkyně, tedy subjektu, který (stejně jako nynější stěžovatelka) podal žádost o stanovení individuálních podmínek podpory pro výrobnu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie (konkrétně energie ze slunečního záření), kterou měl pouze v nájmu. Na posledně uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci též poukázala stěžovatelka v kasační stížnosti.

[23] Rozsudkem č.j. 3 As 89/2024-58 Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalované zamítl; dospěl k závěru, že žádost o stanovení individuálních podmínek podpory může podat i nájemce výrobny elektřiny. Nejvyšší správní soud setrvává na závěrech uvedeného rozsudku, které dopadají i na nyní projednávanou věc. Z důvodu značné podobnosti mezi tehdy a nyní projednávanou věcí ze závěrů zmíněného rozsudku vychází také v nyní projednávané věci.

[24] Podle § 34a odst. 1 zákona o POZE žádosti o stanovení individuálních podmínek podpory podle § 34 odst. 2 může výrobce pro případ, že hodnota vnitřního výnosového procenta investice do výrobny elektřiny za dobu trvání práva na podporu pro výrobnu elektřiny nedosáhne 6,3 %, požádat Inspekci rovněž o stanovení celkového množství elektřiny, za které se hradí odvod. Podle odstavce 2 téhož ustanovení žádost o stanovení celkového množství elektřiny, za které se hradí odvod, může podat i výrobce, který vyrábí elektřinu ve výrobně elektřiny náležející do sektoru, ve kterém nebylo zjištěno riziko nadměrné podpory, pokud hodnota vnitřního výnosového procenta investice do výrobny elektřiny za dobu trvání práva na podporu pro výrobnu elektřiny nedosáhne 6,3 %. Podle odstavce 3 Inspekce na základě žádosti výrobce podle odstavce 1 nebo 2 stanoví v MWh celkové množství elektřiny, za které se hradí odvod, vyrobené po 1. lednu 2022, tak, aby hodnota vnitřního výnosového procenta investice do výrobny elektřiny za dobu trvání práva na podporu pro výrobnu elektřiny dosáhla 6,3 %. Způsob výpočtu množství elektřiny, za které se hradí odvod, stanoví prováděcí právní předpis. Prováděcím předpisem je vyhláška č. 72/2022 Sb.

[25] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovatelce, že citované ustanovení ani vyhláška výslovně neomezují stanovení individuální podpory na osoby, které samy investiční náklady vynaložily, a důsledně hovoří o investicích [kohokoli] do výrobny elektřiny. Investiční náklady, které jsou relevantní pro stanovení individuálních podmínek podpory, se tedy vztahují právě k této výrobně a nikoli k určité osobě, která je přímo vynaložila. Dále, pokud jsou splněny podmínky v hypotéze § 34a odst. 1, resp. 2 zákona o POZE, žalovaná musí individuální podmínky podpory stanovit ve výši, kterou zákon určuje (tj. tak, aby hodnota IRR dosáhla 6,3 %).

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Kováříková.

[26] V nyní projednávané věci žalovaná netvrdí, že by investiční náklady ve vztahu k výrobně Solar Meclov vůbec nebyly vynaloženy či že by nebyly vynaloženy ve stěžovatelkou uvedené výši. Svoje stanovisko odvíjí pouze ze skutečnosti, že investiční náklady uplatňuje výrobce jako nájemce, tj. osoba odlišná od vlastníka Solar Meclov, která přímo investiční náklady nevynaložila. Znamená to, že žalovaná de facto rozšiřuje hypotézu § 34a zákona o POZE v rozporu s jeho gramatickým vyjádřením o další podmínku, totiž že žadatel musel sám přímo investiční náklady vynaložit. Uplatňuje tedy (a krajský soud nesprávně jejím závěrům přisvědčil) značně restriktivní výklad tohoto ustanovení ve vztahu k jeho osobní působnosti, který však není opodstatněný.

[27] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovatelce, že přidání výše uvedené nové podmínky (jak učinil krajský soud a žalovaná) nad rámec zákona by ji fakticky vyloučilo z podpory a rovněž také veškeré další výrobce elektřiny, kteří výrobnu užívají nikoli jako vlastníci ale na základě odvozeného právního titulu, jakým je právě i nájem (jak je tomu v nyní projednávané věci). Vznikl by tak neodůvodněný rozdíl, takže z vynaložených investičních nákladů a následného omezení odvodu s ohledem na stanovenou návratnost investice by měla prospěch jen určitá skupina výrobců, zatímco výrobci jiní (s odvozeným právním titulem užívání výrobny) by tento prospěch získat nemohli. Není přitom rozhodné, v jak „blízkém" vztahu je pronajímatel a nájemce výrobny elektřiny, zda jde o propojené osoby či zda jsou členy téhož koncernu (§ 79 zákona o obchodních korporacích). V tomto ohledu není pro posouzení věci významná kasační argumentace stěžovatelky, proč vznikla stěžovatelka jako veřejná obchodní společnost se společníky Solar Březí s.r.o., Solar Mračnice s.r.o. a Solar Melcov s.r.o.

[28] Takový postup postrádá racionalitu a konec konců by byl i v rozporu s principem rovnosti před zákonem a ústavně zaručenou svobodou podnikání (čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Podnikatelé totiž mohou v mezích zákona strukturovat svoje podnikání podle své svobodné úvahy, tedy i tak, že „oddělí" vlastnictví výrobny elektřiny ze sluneční energie od jejího provozu, který za úplatu na základě smlouvy svěří osobě jiné, která je držitelem příslušné licence na výrobu elektřiny podle energetického zákona (tak postupovala stěžovatelka, přičemž racionalitu svého postupu vysvětluje v kasační stížnosti; viz odst. [11] shora).

[29] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že jeho výše uvedený výklad je také v souladu s účelem zkoumané zákonné úpravy, který je přímo patrný též z textu zkoumaných ustanovení. Jejím účelem zjevně je umožnit, aby odvodu nepodléhala elektřina vyrobená (zde) ze sluneční energie, pokud by odvod odčerpal příjmy z prodeje vyrobené elektřiny v míře, která přesahuje zákonem stanovené IRR ve výši 6,3 %. Jinak řečeno, zákonodárce zamýšlel zachovat nezdaněnou určitou část příjmů z vyrobené elektřiny, která odpovídá stanovené návratnosti investice do výrobny elektřiny. Kdo tyto náklady vynaložil je lhostejné.

[30] Ekonomicky je přitom v projednávané věci nesporné, že vlastník výrobny, který investiční náklady přímo vynaložil, sanuje tyto náklady z nájemného, které mu platí stěžovatelka jako provozovatel Solar Meclov (která též byla žadatelem o stanovení individuálních podmínek podpory).

[31] Obiter dictum lze dodat, že pokud by žádost o stanovení individuálních podmínek podpory podal v nynější věci vlastník výrobny, musela by žalovaná tuto žádost zamítnout, neboť ten není výrobcem elektřiny a nachází se tedy mimo osobní působnost § 34a zákona o POZE. Nenastává zde tedy situace, kdy by různé osoby mohly uplatnit daňové zvýhodnění dvakrát – taková situace by již byla v rozporu s účelem právní úpravy, nicméně ta v projednávané věci nenastala a nastat ani nemůže z výše uvedeného důvodu.

[32] Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že nepřisvědčuje námitce stěžovatelky, dle níž krajský soud věc nesprávně posoudil, jestliže neshledal, že žalovaná překročila svou pravomoc, když se zabývala možností připojení jednotlivých vlastníků výroben do distribuční soustavy namísto prostřednictvím stěžovatelky (viz odst. [12] shora). Předně je třeba uvést, že uvedená kasační námitka je na hranici srozumitelnosti. Její podstatu, která souvisí s vysvětlením důvodů, proč má stěžovatelka výrobnu elektřiny pouze v nájmu, je prakticky nemožné zjistit z kasační stížnosti samé a pro její pochopení je třeba také zjištění stěžovatelčiných argumentů v jejím odvolání a odpověď na ně v rozhodnutí žalované. Nejvyšší správní soud pak přisvědčuje krajskému soudu, že žalovaná svou pravomoc nepřekročila, neboť se možností připojení výroben distribuční soustavy zabývala k odvolací námitce stěžovatelky (vypořádání uvedené námitky žalovanou ovšem vychází z nesprávného závěru, tedy že žádost o stanovení individuálních podmínek podpory nemůže podat stěžovatelka jako nájemce výrobny elektřiny). Nedůvodnost této kasační námitky ohledně překročení pravomoci žalovanou ovšem nic nemění na tom, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou (viz důvody v odst. [21] až [30] výše). Jak je již uvedeno v odstavci [27] výše, okolnosti

a důvody, proč výrobnu elektřiny provozuje právě stěžovatelka na základě odvozeného právního titulu, nejsou pro posouzení jádra sporu rozhodné.“

61. Senát Krajského soudu v Plzni rozhodující ve věci sp. zn. 77 A 41/2023 konstatuje, že vzhledem k totožnosti podstaty sporu (a stejně tak i účastníků řízení) s věcí vedenou pod sp. zn. 55 A 47/2023 nespatřuje důvod odchýlit se od názoru Nejvyššího správního soudu vyjeveného v rozsudku ze dne 22. 8. 2024, č.j. 3 As 104/2024-52 (viz výše), jehož závěry v celém rozsahu dopadají i na věc sp. zn. 77 A 41/2023. Krajský soud neshledal namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaná vyjevila své závěry a úvahy v souladu s požadavky § 68 odst. 3 správního řádu, nicméně zrušil rozhodnutí Státní energetické inspekce, ústředního inspektorátu č. 902012523 ze dne 21. 7. 2023, č.j. SEI-16769/2023/90.221, pro nezákonnost a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (vše ve smyslu § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.).

62. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[VI] Náklady řízení

63. Žalobkyně, která měla ve věci úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty prvé soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalované, která ve věci úspěch neměla.

64. Žalobkyni byla soudem přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, skládající se a) ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, a dále b) z odměny zástupce žalobkyně za celkem tři úkony právní služby ohodnocené částkou 3 100 Kč/úkon, tj. celkem 9 300 Kč. Náhrada nákladů řízení dále sestává z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč/úkon, celkem 900 Kč, vše podle § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší soud považoval převzetí a přípravu zastoupení, podání žaloby i podání repliky ze dne 31. 10. 2023, kteréžto považoval za důvodně vynaložené.

65. Odměna advokáta a náhrady zástupce žalobkyně byly navýšeny o částku 2 142 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

66. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 29. 11. 2024

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Kováříková.